

Roser Oter

DUES ÀNIMES SEMPRE UNIDES: LA DEL FANG I LA DE L'ARTISTA

TEXT: MARIA ROMANÍ – FOTOS: JOAN SOLÉ, JUDITH SOLÉ I ROSER OTER

A l'igual que tants altres ceramistes, Roser Oter també va descobrir la ceràmica de manera casual. Les seves primeres peces destinades a la venda van consistir en una sèrie de reproduccions de façanes d'edificis emblemàtics de la Vila del Vendrell. Va fer l'exposició en una pizzeria i, curiosament, mentre ella hi sopava, va veure com es venia la seva primera peça. Tot un bon auguri. Així és com es va anar prenent seriosament la professió, de mica en mica, i es va començar a formar a diverses escoles de ceràmica. Ella destaca, com a professora principal, Núria Pié.

Roser Oter no és una ceramista convencional. El títol d'aquest article és més aviat obligat, perquè ella mateixa ens diu: *Obro una pastilla de fang, una massa tova, freda al tacte, hi poso les mans... i l'ànima*. I aquell fang deixa de ser fred. S'escalfa amb totes les emocions que l'artista porta a dins. Són sentiments i pensaments sovint contradictoris, perquè a la Roser res la deixa indiferent: *Molt sovint em sorprèn aquesta dualitat de l'ésser humà entre el bé i el mal, a petita i gran escala, és a dir, com a col·lectiu i com a individus. La ràdio et pot informar, en una diferència de segons, sobre un gran descobriment científic-mèdic per salvar vides i d'una nova arma per matar-ne moltes més. Com hem arribat fins aquí?* I és a partir d'aquestes reflexions que podem entendre la seva obra. Des de fa més d'una dècada, marcada per un diàleg permanent per mitjà dels personatges que donen cos al seu univers creatiu. *Personatges-ànima*, podríem anomenar-los, que sovint representen persones que estan pensant, observant, llegint..., és a dir, reflexionant sobre la humanitat i la vida en general. Al principi, els seus personatges eren més acolorits o definien de manera clara cossos femenins. Però d'uns anys ençà les seves figures són més

neutres, perquè l'artista vol que representin cossos totalment genèrics. També ajuda a aconseguir aquest efecte el color blanquinós de la pasta de paper, fàcilment domesticable amb els efectes de la llum. La Roser vol que els seus personatges siguin extremadament esquemàtics perquè ella no els veu ni com a homes ni com a dones, sinó com a ànimes, amb ells desitja expressar l'essència interior de les persones. Té un procediment per treballar que ella anomena "un joc d'emocions", i que consisteix en el següent: modela i guarda molts personatges-ànima i, de tant en tant, els incorpora a les seves peces (esferes, columnes, cercles, branques d'arbre...) individualment o en grup, i els va fotografiant. Després convida a dues bones amigues i, juntes, van fent la valoració de les emocions, senti-

ments... que cada composició els hi transmet. I és així com acaba seleccionant la seva obra. Deu ser per això que és difícil que ens deixi indiferents. Sempre, evidentment, que tinguem la sensibilitat suficient per acomplir aquesta frase que ella tenia incorporada a l'exposició de l'ACC que diu: *La meitat de la bellesa depèn del paisatge i l'altra de qui la mira*. Frase que en complementa una que a mi m'agrada especialment i que m'he fet meva, des de fa una pila d'anys, que diu: *Només es veu allò que se sap*. I és així com podem valorar i entendre l'obra de Roser Oter, segons la nostra preparació prèvia, segons la nostra ànima. També dependrà del moment vital que cadascú de nosaltres estigui vivint

1.